

Bjørn Østrings

Organ for Det n

Gjøvik, fredag

vandring fra kontorpulten til Quislings 'Gimle'

«Føreren» snakket om stjernene og universet, og fra den dag var hans ord lov for Østring

Forholdet under april dagene 1940 et av de alvorligste punkter i tiltalen mot «jernkorsridderen»

— Fra vår medarbeider. —

Det var en fallen storhet som sto for lagmannsretten i Oslo i går. Visstnok har Bjørn Østring vært syk, han ser i hvert fall slik ut, temmelig innfallen og blek i kinnene.

Han oppgir at han før krigen var kontormann hos Sverre Tidemand Ruud på Gjøvik. Så her passer det nok godt med ordet: som mesteren så og hans svenner. Østring er gift og har et 4 års gammelt barn.

Statsadvokat Lous redegjorde for tiltaltes forhold, og framholdt bl. a. at Østring var NS-medlem fra før krigen, og hadde også i denne tiden tillitsverv innen partiet. NS-medlemsskapet opprettholdt han til krigens slutt. Østring virket meget aktivt innen nazistenes ungdomsfylking, med propaganda, inspeksjonsreiser o.s.v. Fra høsten 1940 av var han landsleder i N. S. U. F., og virket i det hele svært så iherdig i disse stillingene. I et nyttårsopprop offentliggjort i «Fritt Folk» 2/1 1941 blomstrer hans nazi-idealer i en ar-

tikkel under titelen: «En konge som rømmer fra folk og land kjennes ikke NS-ungdommen ved.»

Tiltalte har også drevet propaganda for frontinnsats på fiendens side, således ved uttalelser i «Fritt Folk», og søkt å verve frivillige blant Ungdomsfylkingens medlemmer. Så sent som 1. mai 1940 rykket Østring ut med en artikkel i Aftenposten under en så pompøs overskrift som «Høgere enn hensynet til den enkeltes tarv.» — Så som vi forstår forble Østring til det siste en tro lakei.

Frivillig meldte tiltalte seg til innsats på Østfronten i Den norske Legion. Han ble dimittert og hjemsendt p. gr. a. sykdom, men for sin innsats ble han belønnet med Jernkorset og et stort, pent bilde av seg i «Fritt Folk».

Smålighet er også et karaktertrekk hos Østring. Han unnlot ikke å sende inn en rekke anmeldelser på personer som hadde båret binters osv. Høsten 1944 ble tiltalte overløytnant i Førergardens reserve, og han var sjef for de såkalte «Gjestene», en, som det var meningen, hemmelig sikkerhetsorganisasjon på Gimle.

Før 9. april 1940 var Østring innkalt til nøytralitetsvakt. Om aftenen den 10. april forlot han sin avdeling og reiste til Oslo hvor han meldte

(Fortsatt 6. side.)

Bjørn Østring

(Fortsatt fra 1. side)

seg til tjeneste i NS' kontor. Han sendte rapport til Quisling om stemningen og om den militære stilling ved Eidsvoll.

TILTALTES FORKLARING

Som man vil forstå er Østrings forhold under april dagene 1940 et av de alvorligste punkter i tiltalen mot ham. Sjel framholder han at han ville ha kjempet mot tyskerne dersom det var kommet til kamp ved hans avdeling. Men da han hørte rykter om at alle NS-medlemmer skulle arresteres, stakk han av fra sin avdeling sammen med en kamerat.

Østring innrømmer at han meldte seg på NS-kontoret i Oslo.

— Lagm.: De mener altså at Quisling handlet riktig hele tiden, og De forsto ikke at det var straffbart å forlate sin avdeling under krigstilstand?

— Tiltalte: Jeg forsto ikke at det var krig.

— Lagm.: Hva trodde De det var da?

— Tilt.: — Tja, det var vel noe — Men jeg mente at når Q. sa at det skulle gjøres slik og slik så var det ingen tvil mulig. Rent ureflektert gjorde jeg som Quisling sa.

— Lagm.: En slags nesegrusbeundring altså.

— Tiltalte: Slik kan en også si det. Jeg traff Q. første gang da jeg var 17 år. Det var en kveld jeg sto ute på verandaen og så på stjernene. Quisling kom bort til meg og snakket med meg om stjernene og universet. Siden har hans ord vært lov for meg.

Østring innrømmer villig at han arbeidet svært i de forskjellige stillinger han hadde, og at han med iver gikk inn for å verve medlemmer til partiet. Hva verving av frivillige til frontinnsats angår uttaler han at direkte propaganda for denne tanken har han ikke drevet.

Tiltalte innrømmer at han har sendt inn rapport angående «bindersdemonstrasjonene», men sier han, min hensikt var ikke at det skulle foretas skritt overfor de innrapporterte personer.

Ellers stemte Østrings forklaring hovedsakelig med statsadvokatens redegjørelse og tiltalebeslutningen.

Det kan nevnes at Østring allerede fra sin tidligste barndom er blitt oppdradd og har vanket i nazimiljø. Jeg kom faktisk først etter kapitulasjonen i nevneverdig «omgang» med andre mennesker.

Vitneavhøringen tar til i dag.

9/10.48

Bjørn Østring er fremdeles svak for Q.

Saken mot Bjørn Østring, fortsatte i går med vitneavhøring.

Løytnant Halvdan Skurdal forklarte at tiltalte 9. april 1940 ble satt som sjef for et vaktlag som skulle kontrollere bilene på veien til Midtskogen. Om kvelden forlot han sin post og ble borte i 4 timer. Da han kom tilbake, ble han satt under oppsikt fordi man så en sammenheng mellom hans forsvinnen og medlemskap i N.S. Ut på dagen den 12. forsvant han fra sin avdeling.

Kjøpmann Ragnar Lilleberg var i samme avdeling som tiltalte i april-dagene. Da Østring forsvant ved Eidsvoll Verk, ble det slått alarm, og troppepene måtte søke annet tilholdssted fordi offiserene regnet med at tiltalte ville søke kontakt med tyskerne eller nartene.

Tekstilingeniør Olav Sanne, som var Østring's troppssjef, forklarte at det vakte atskillig oppsikt og harme da tiltalte forsvant, og det ble ansett som en regulær desertering.

Quislings sekretær, Per Jahr, forklarte seg om tiltaltes artikkel «Høyere enn hensynet til den enkelte tarv» som gikk ut på at N.S.-folk skulle gjøre motstand også mot nordmenn under en eventuell engelsk invasjon. Det var vitnets inntrykk at Østring skrev artikkelen etter henstilling fra Quisling, og at innholdet var i mot tiltaltes innstilling.

Østring innrømmet overfor lagmannen at han fremdeles er «svak» for Quisling. Han kan ikke riktig forstå at Quisling var forræder og vil helst ikke uttale seg om sin innstilling i dag.

Under dokumentasjonen kom det fram at Østring har hatt en ulykkelig barndom og ungdom og at hans befatning med N.S. må ses på bakgrunn av dette.

Aktor, statsadvokat Lous, la ned påstand om 8 års tvangsarbeid og rettighetstap.

«Stavangerjord» ventes til Bergen mandag morgen kl. 6. Avgang kl. 10.30, til Stavanger mandag kl. 17.30, avgang kl. 19.30, til Kristiansand tirsdag morgen kl. 4.30 med avgang kl. 6.30, og til Oslo tirsdag kl. 17.30.

Alvorlige tiltaleposter for desertøren fra Gjøvik

Onsdag begynner saken mot Bjørn Østring fra Gjøvik ved lagmannsretten i Oslo. Tiltalepostene er meget alvorlige.

Foruten at han var medlem av NSUF og landsleder for NSUF var han sjef for Quislings sikkerhetsvakt på Gimle. Han holdt propagandaforedrag, organiserte verneidrett, tjenestgjorde i Den norske legion osv.

Foruten tiltalen etter landssvikanordningen er han også tiltalt etter den militære straffelov, idet han den 10. april 1940 forlot den troppeavdeling han tilhørte og som lå på nøytralitetsvakt, og reiste til Oslo hvor han meldte seg til tjeneste på NS' kontor. Som man vil huske ble det i april dagene i 1940 sendt ut militær ordre om at han skulle pågripes, eventuelt skytes, som desertør.

Bjørn Østring, Gjøvik,

for retten i Oslo onsdag.

Onsdag begynner i Oslo saka mot sjefen for sikkerhetskorpset på Gimle, Bjørn Østring, Gjøvik. Han var medlem av NS og landsleder for NSUF. Ifølge tiltalebeslutningen har han holdt propagandaforedrag, organisert verneidrett, tjenestgjort i den norske legion m. m. Han er også satt under tiltale etter den militære straffelov, idet han 10. april 1940 forlot nøytralitetsvakta og reiste til Oslo for å melde seg til tjeneste på NS' kontor.

Bjørn Østring tiltalt for en rekke anmeldelser.

Omfattende tiltalebeslutning, bl. a. desertering i april dagene 1940.

En av de mest kjente nazistene i Gjøvik under okkupasjonen, Bjørn Østring får sin sak endelig opp og avgjort ved Eidsivating lagmannsrett i Oslo torsdag. Tiltalebeslutningen er et langt og uhyggelig dokument. Østring var medlem av NS, landsleder i NSUF, organiserte kurser i verneidrett i Tyskland og Norge, skrev propagandaartikler, gjorde frivillig tjeneste i Den norske Legion på Leningradfronten og gjorde seg skyldig i en rekke anmeldelser. Han var over-

Kontoristen som ble sjef for Q.s sikkerhetskorps

Forrådte sin militæravdeling, og løp med rapport til «føreren»

Bjørn Østring også landsleder for N.S.U.F.

Den 10. april 1940 sto Bjørn Østring tilsluttet sin avdeling av I.R. 5 ved Eidsvoll Verk. Han forrådte imidlertid sin avdeling ved å reise inn til Oslo, hvor han den 11. april meldte seg til tjeneste for NS. Han gjorde også Quisling oppmerksom på sin eksistens ved å sende rapport til ham om stemningen og den militære stillingen ved Eidsvoll.

I den følgende tid gikk Østring hardt inn for arbeidet i N.S.U.F., hvor han etter å ha hatt en rekke tillitsverv ble landsleder for denne organisasjonen. I denne stillingen kom han med flere sjofle angiverier.

Sommeren 1941 meldte tiltalte seg til Den norske legion, og deltok en tid som soldat ved Stalingrad. Han organiserte også kurs i verneidrett i Tyskland og Norge.

Statsadvokat Lous kom i sin orientering inn på de stillingene Østring hadde innehatt. Når en husker at tiltalte var vanlig kontorist før krigen, uten særlige teoretiske kunnskaper, må en si at han kom ganske høyt på partiets rangstige. Men han arbeidet iherdig, noe de mange propagandaartikler som er gått ut fra hans hånd viser. Med tiden ble han også overløytnant i førergårdens reserve, og som en krone på sitt landsskadelige arbeid ble han sjef for sikkerhetskorpset «Gjestene» på Gimle, hvor han utførte særoppdrag for Quisling.

løytnant i Førergårdens reserve og sjef for sikkerhetskorpset på Gimle. I tiltalebeslutningen heter det også at han den 10. april 1940 forlot sin avdeling av I. R. 5 ved Eidsvoll Verk og reiste til Oslo der han dagen etter stilte seg til tjeneste på NS kontor og sendte rapport til Quisling om den militære stilling ved Eidsvoll. Aktor i saken er statsadvokat Karl Louis og forsvarer høyesterettsadvokat J. B. Hiorth.

Hva Q. sa var en lov for Bjørn Østring.

Lagmannsretten begynte i går behandlingen av saken mot Bjørn Østring fra Gjøvik, som under krigen bl. a. en tid var landsleder for NS ungdomsfylking. Østring som bare er 31 år gammel, hadde under okkupasjonen en rekke tillitsverv i NS og underorganisasjoner. Han er tiltalt for å ha vært fylkesungdomsleder i Hedmark og i Stor-Oslo og landsleder i NSUF, for å ha organisert kurser i verneidrett i Tyskland og Norge, for frivillig tjeneste på Lenin-gradfronten. Videre er han tiltalt for å ha anmeldt folk som demonstrerte mot NS, for propagandaartikler, for å ha vært sjef for sikkerhetskorpsset på Gimle og overløytnant i førergardens reserve.

Endelig er Østring tiltalt etter den militære straffelov fordi han den 10. april 1940 forlot sin avdeling, som lå ved Eidsvoll Verk. Han reiste da til Oslo der han dagen etter meldte seg til tjeneste på NS kontor. Samme dag sendte han rapport til Quisling om stemningen og den militære stilling ved Eidsvoll.

Østring nektet seg skyldig til straff. Aktor er statsadvokat Karl Lous og forsvarer h.r. advokat J. B. Tjorth.

Østring forklarte at det var ryktene om at alle NS-medlemmene skulle arresteres, som gjorde at han flyktet fra sin avdeling i april dagene. Dessuten hadde hele situasjonen vært så broket at han mente han kunne gjøre bedre nytte for seg ved en annen avdeling, som lå i Gjøvikområdet der han var kjent.

Det hadde absolutt ikke vært hans mening å desertere, sa han, men da alle veiene til Gjøvikdistriktet var stengt, hadde han valgt å vende tilbake til Oslo.

I de dagene som fulgte fikk han det syn at Quisling hadde handlet riktig.

Hva Quisling sa var en lov for ham. Sitt første møte med Quisling hadde Østring som 17-åring en stjerneklar kveld i Gjøvik.

De hadde da stått og sett på stjernene sammen. Quisling hadde forklart universets uendelige avstander og størrelse. Fra den kveld hadde Østring beundret ham for alt hva han sa og gjorde. Østring innrømmer sin ivær for NS og Quisling, for han hadde vært av den faste overbevisning at han derved best kunne tjene sitt land. Denne innstilling hadde bestemt hans handlinger under hele krigen.

Saken fortsetter i dag.

Voldsom oppsikt da desertør Østring forsvant

Var befal 9. april skjønt kameratene visste han var nazist

Vitneavhøringen i saken mot Bjørn Østring tok til i dag tidlig. Løytnant Halvdan Skurdal var sjefen for det kompani Østring var i. Han sier at Østring forlot avdelingen uten å melde fra, og Skurdal betrakter det som desertering.

Ragnar Lilleborg forteller at Østring var sjefen for et lag som var satt til veikontroll. De var merksomme på at Østring var nazist, og syntes det var merkelig at han forsvant i 3-4 timer. Da han forsvant for godt, vakte det voldsom oppsikt.

Bjørn Østring

forlot de norske styrker

10. april 1940 for å melde seg for Quisling

Under ledelse av lagmann Gulbrandsen, begynte lagmannsretten i går behandlingen av saken mot «ungdomsføreren» Bjørn Østring, som møter med høyesterettsadvokat J. B. Hjort som forsvarer. Aktor er statsadvokat Karl Lous.

Østring, som før 9. april 1940 var innkalt til nøytralitetsvakt og tjenstgjorde som nestkommanderende ved sin tropp, forlot den 10. april sin avdeling I. R. 5, under bataljonens leirslagning ved Eidsvoll Verk, og reiste derfra til Oslo, hvor han den 11. april meldte seg til tjeneste på Nasjonal Samlings kontor i Rådhusgata 17. Samme dag sendte han rapport til Quisling om stemningen og om den militære stilling ved Eidsvoll.

Østring opprettholdt sitt medlemskap i NS etter 9. april 1940 og tok imot flere tillitsverv i NSUF. Etter å ha vært fylkesungdomsleder i Hedmark, ble han i oktober 1940 landsleder i NSUF, deretter fylkesungdomsleder i Stor-Oslo. Han har drevet en omfattende propaganda for partiet og søkt å verve medlemmer til NS. I juli 1941 meldte han seg til tjeneste i den norske legion, og ble for sin innsats dekorert med jernkorset.

Fra november 1944 var han sjef for sikkerhetskorpsset «Gjestene» på Gimle og utførte flere særoppdrag for Quisling. I januar 1945 sendte tiltalte to mann til Quislings fødebygd Fyresdal for å undersøke stemningen der. Rapporten ble levert til Quisling.

Østring forklarte at det var ryktene om at alle NS-medlemmene skulle arresteres, som gjorde at han flyktet fra sin avdeling i april dagene. Dessuten hadde hele situasjonen vært så broket at han mente han kunne gjøre bedre nytte for seg ved en annen avdeling, som lå i Gjøvikområdet der han var kjent.

Det hadde absolutt ikke vært hans mening å desertere, sa han, men da alle veiene til Gjøvikdistriktet var stengt hadde han valgt å vende tilbake til Oslo.

I de dagene som fulgte, fikk han det syn at Quisling hadde handlet riktig og denne troen hadde han hatt under hele krigen, forklarte Østring.

Sitt første møte med Quisling hadde Østring som 17-åring en stjerneklar kveld i Gjøvik. De hadde da stått og sett på stjernene sammen. Quisling hadde forklart universets uendelige avstander og størrelse. Fra den kveld hadde Østring beundret ham for alt hva han sa og gjorde.

Morgensposten 8. 10. 48

fredag 8/10.48

Øpland Arbeid

Organ for Det norske Arbeiderp

Nr. 235

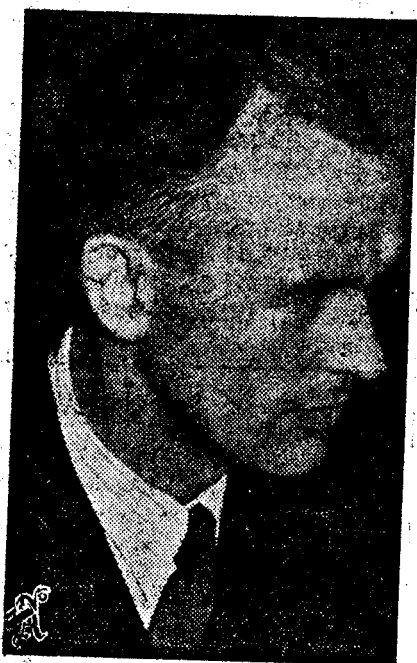
Kr. 6,00 pr. kvartal

Gjøvik, lørdag 9. oktober 1948

Østring er ennå „svak” for Quisling

Ikke tvil om at tiltaltes forsvinningsnummer
i april 1940 var desertering

Enkelte ting fra vitneavhøringen i går

Før vitneavhøringen tok til i Eidsivating lagmannsrett i Oslo i går, ble det stilt en del spørsmål til tiltalte. Bl. a. ville lagmannen gjerne vite litt om Østrings stilling nå til nazismen i sin alminnelighet og Quisling i særdeleshet.

— Jeg er nok ikke så «hardkøkt» nå lenger, svarer Østring.

Lagmannen: — Nei vel. Men De har vel fulgt med i avisene i denne tiden etter kapitulasjonen. Og hva spesielt i denne forbindelse har interesse så har De vel også gjort Dem opp en mening om Quislings forhold før 1. april 1940?

Tilt.: — Ja, men jeg er ennå «svak» for Quisling. Riktignok er mitt syn noe endret, men hva Quisling angår, så har jeg like-

som vanskelig for å fatte tingene helt.

VITNEAVHØRINGEN

Halfdan Skurdal, vernepliktig løytnant, uttaler seg om april dagene i 1940.

— Østring ble satt til sjef for en vaktropp. Troppen skulle kontrollere alle bilene som passerte, og så vidt jeg husker fikk troppen ordre om å skyte hvis det kom tyskere.

Det var Ragnar Lilleborg fra Gjøvik som fortalte meg at Østring hadde forlatt sin post. Han var borte fra posten en 3—4 timer, og da han kom tilbake, forklarte han seg for meg. Jeg trodde forresten hva jeg ville om den forklaringen, husker jeg.

Senere forsvant jo Østring for godt fra mitt kompani, uttaler v.

Lagm.: — Var det noe desertering fra Deres kompani?

Fortsatt 6. side.

Bjørn Østring

Fortsatt fra 1. side.

V.: — Nei, det var det ikke.

L a g m.: — Men Østrings forsvinner, betraktet De den som desertering?

V.: — Ja, absolutt. Det å forlate sin avdeling under krigsforhold uten å melde fra fins det ingen annen betegnelse på enn desertering.

2. vitne var Ragnar Lilleborg, Gjøvik.

Han mente det var gitt klar og tydelig ordre om å skyte på tyskere som passerte.

Angående Østrings 3—4 timers avstikker forklarer vitnet at de hadde spurt hva han hadde gjort. Til det hadde Østring svart at det var ikke noe som de behøvde å bry seg med.

Da Østring senere stakk av for godt, ble det slått alarm, fortalte Lilleborg. Det ble svær oppstandelse da det ble oppdaget. Det var opplagt desertering, og det utgikk ordre om at dersom vi så bilen som Østring og kameraten hans stakk avgårde med, skulle vi skyte hvis bilen ikke stanset på varsel.

Olaf S a n n e, Lillehammer, var sjef for Østrings tropp. Hans vitneprov slutter seg i alt vesentlig til de to foregåendes.

Per J a h r, som er neste vitne, var sekretær i Quislings kanselli i 1945. Vitnet har inntrykk av at Østring skrev artikkelen i Aftenposten under titelen «Høyere enn lensynet til den enkeltes liv» etter påtrykk av Quisling. Artikkelen skulle være et politisk mottrekk mot foregående avisskriverier. Vitnet mente at artikkelen ikke ga uttrykk for Østrings egentlige oppfatning.

Sverre Tideman R u u d ble også ført som vitne. Han fortalte litt om tiltaltes virke i de forskjellige NS-stillingene han innehadde.

«Generalsekretær» F u g l e s a n g forteller at Quisling var svært interessert i militære rapporter i stil med den som Østring innleverte, og ellers fortalte vitnet, som vanlig når han opptrer i retten, en masse om nær sagt løst og fast.

Bjørn Østring er ikke alene om sin blinde Quisling-beundring.

«Kansellisjef» L u n d e s g å r d, som var neste vitne, har akkurat samme innstilling.

— Quislings ord var lov for oss.

L a g m.: — Blind lydighet?

— Ja.

L a g m.: — Nesegrus beundring?

— Ja.

(Munterhet.)

Ellers bringer hverken Lundesgaards eller de senere førte vitners utsagn noe nytt lys over saken.

Prosedyren tok til i går ettermiddag etterat vitnene var avhørt.

Aktor la ned påstand om 8 års tvangsarbeid og vanlig rettighetstap. I sitt foredrag betegnet aktor tiltalte som en ikke ondsinnet, men ivrig og interessert NS-mann. Flukten fra avdelingen og rapporten til Quisling om krigsoperasjonene må anses som en meget alvorlig forseelse og er i høyeste grad en handling som betinger en streng straff.

Forsvareren, høyesterettsadvokat

Torstensen, mente tiltalte må dømmes på bakgrunn av hans vanskelige barndom. Han kom etter hvert i et avhengighetsforhold til Quisling som heller ikke må glemmes når en skal forsøke å forstå motivene for tiltaltes handlinger. Forsvareren mente at Østring ikke kan klandres for at han forlot sin militære avdeling i april dagene 1940. Forholdene var da så uklare at en må godta tiltaltes påstand om at han ikke forsto at det hersket krigstilstand mellom Norge og Tyskland.

Velgeren

Jeg ville ikke desertere, veien til Gjøvik var stengt

Han ble politisk overbevist en stjernennatt med Quisling

Oslo (NTB). Lagmannsretten behandlet i går saken mot Bjørn Østring fra Gjøvik, som under krigen bl. a. en tid var landsleder for Nasjonal Samlings ungdomsfylking. Østring som bare 31 år gammel, hadde under okkupasjonen en rekke stillingsverv i NS og underorganisasjoner. Han er tiltalt for å ha vært fylkesungdomsleder i Hedmark og i Stor-Øslo og landsleder i NSUF, for å ha organisert kurser i verne-idrett i Tyskland og Norge, for frivillig tjeneste på Leningrad-fronten o.s.v. Videre er han tiltalt for å ha anmeldt folk som demonstrerte mot NS, for propagandaartikler, for å ha vært sjef for sikkerhetskorps-

set på Gimle og overløytnant i førergardens reserve.

Endelig er Østring tiltalt etter den militære straffelov fordi han den 10. april 1940 forlot sin avdeling I R 5, som lå ved Eidsvöll verk. Han reiste da til Oslo, der han dagen etter meldte seg til tjeneste på NS kontor. Samme dag sendte han rapport til Quisling om stemningen og den militære stilling ved Eidsvöll.

Østring nektet seg skyldig til straff. Aktor er statsadvokat Karl Lous og forsvarer h.r.adv. J. B. Hjorth.

Østring forklarte at det var ryktene om at alle NS-medlemmene skulle arresteres, som gjorde at han flyktet fra sin avdeling i april dagene. Dessuten hadde hele situasjonen vært så broket at han mente han kunne gjøre bedre nytte for seg ved en annen avdeling som lå i Gjøvik-området, der han var kjent. Det hadde absolutt ikke vært hans hans mening å desertere, sa han, men da alle veiene til Gjøvik-distriktet var stengt, hadde han valt å vende tilbake til Oslo.

(Fors. side 6.)

I de dagene som fulgte fikk han det syn at Quisling hadde handlet riktig og denne troen hadde han hatt under hele krigen, forklarte Østring.

Hele tiden fulgte han Quislings linje i den faste tro at det han gjorde, var riktig. Hva Quisling sa var en lov for Østring. Sitt første møte med Quisling hadde Østring som 17-åring en stjerneklar kveld i Gjøvik. De hadde da stått og sett på stjernene sammen. Quisling hadde forklart universets uendelige avstander og størrelse. Fra den kvelden hadde Østring beundret ham for alt hva han sa og gjorde.

Østring innrømmet sin iver for NS og Quisling for han hadde vært av den faste overbevisning at han derved best kunne tjene sitt land. Denne innstilling hadde bestemt hans handlinger under hele krigen. Saken fortsetter i dag.

Videre har siktet vært med i «førerenes» sikkerhetskorps på Bygdøy. Korpsset kaltes «gjestene», fordi medlemmene bodde i et hus som het gjestehuset.

Bjørn Østring, født 1917, hører tyvensynlig til typen, mannen med de mangfoldige verv. Han har vært fylkesungdomsleder i Oppland, reisesekretær for NS i Hedmark, fylkesleder i samme fylke, landsleder i NSUF, legjonær, understurmführer, stabesleder for III. marsjerskers stab, fylkesungdomsleder for Stor-Øslo, kontorsjef i NS, riksledelse, leder av rulleførerkontoret for dimitterte frontkjemper, overløytnant i førergardens reserve, sjef for sikkerhetskorpsset «gjestene».

7 år for Bjørn Østring.

I lagmannsretten i Oslo er Bjørn Østring dømt til tvangsarbeid i 7 år og vanlig rettighetstap i 10 år. Han ble kjent skyldig i alle vesentlige punkter i tiltalebeslutningen.

Bjørn Østring i lagmannsrett i Oslo torsdag

Landsleder i NSUF og sjefen for sikkerhetskorpsset på Gimle, Bjørn Østring, får sin sak behandlet i Eidsivating lagmannsrett i Oslo i morgen. Tiltalebeslutningen mot ham er et langt og meget alvorlig dokument.

Østring var en av de mest kjente stornazistene i Gjøvik. Han organiserte kurser i verneidrett i Tyskland og Norge, skrev propagandaartikler, gjorde frivillig tjeneste i Den Norske Legion på Leningradfronten, og gjorde seg også skyldig i en rekke anmeldelser. Han var overløytnant i Førergardens reserve.

I tiltalebeslutningen heter det også at han den 10. april 1940 forlot sin avdeling av IR. 5 ved Eidsvöll Verk og reiste til Oslo der han den 11. april samme år stilte seg til tjeneste på NS kontor og sendte rapport til Quisling om den militære stilling ved Eidsvöll.

Aktor i saken er statsadvokat Karl Louis og forsvarer høyesterettsadvokat J. B. Hiorth.

Bjørn Østring nekter seg straffskyldig.

Hevder det ikke var hans mening å desertere. Omfattende tiltalebeslutning.

Lagmannsretten i Oslo behandlet i går saken mot Bjørn Østring fra Gjøvik, som under krigen bl. a. en tid var landsleder for Nasjonal Samlings ungdomsfylking. Østring som bare er 31 år gammel, hadde under okkupasjonen en rekke tillitsverv i NS og underorganisasjoner.

Han er tiltalt for å ha vært Fylkesungdomsleder i Hedmark og i Stor-Oslo og Landsleder i NSUF, for å ha organisert kurser i verneidrett i Tyskland og Norge, for frivillig tjeneste på Leningradfronten osv. Videre er han tiltalt for å ha anmeldt folk som demonstrerte mot NS, for propagandaartikler, for å ha vært sjef for Sikkerhetskorpset på Gimle og overløytnant i førergardens reserve.

Endelig er Østring tiltalt etter den militære straffelov fordi han den 10. april 1940 forlot sin avdeling IR 5, som lå ved Eidsvoll verk. Han reiste til Oslo, der han dagen etter meldte seg til tjeneste på NS kontor. Samme dag sendte han rapport til Quisling om stemningen og den militære stilling ved Eidsvoll.

Østring nektet seg skyldig til straff. Aktor er statsadvokat Karl Lous og forsvarer H.r. advokat J. B. Hjorth.

Østring forklarte at det var ryktene om at alle NS-medlemmer skulle arresteres, som gjorde at han flyktet fra sin avdeling i april dagene. Dessuten hadde hele situasjonen vært så broket at han mente han kunne gjøre bedre

nytte for seg ved en annen avdeling som lå i Gjøvikområdet, der han var kjent. Det hadde absolutt ikke vært hans mening å desertere, sa han, men da alle veiene til Gjøvikdistriktet var stengt, hadde han valgt å vende tilbake til Oslo.

I de dagene som fulgte fikk han det syn at Quisling hadde handlet riktig og denne troen hadde han hatt under hele krigen, forklarte Østring.

Hele tiden fulgte han Quislings linje i den faste tro at det han gjorde, var riktig. Hva Quisling sa var en lov for Østring. Sitt første møte med Quisling hadde Østring som 17 åring en stjerneklar kveld i Gjøvik. De hadde da stått og sett på stjernene sammen. Quisling hadde forklart universets uendelige avstander og størrelse. Fra den kvelden hadde Østring beundret ham for alt hva han sa og gjorde.

Østring innrømmet sin iver for NS og Quisling for han hadde vært av den faste overbevisning at han derved best kunne tjene sitt land. Denne innstilling hadde bestemt hans handlinger under hele krigen.

Saken fortsetter i dag.

Påstand om åtte års fengsel for Østring

Fremdeles «svak» for Quisling

Oslo (NTB). Saken mot Bjørn Østring fortsatte i går med vitneavhøring.

Løytnant Halvdan Skurdal forklarte at tiltalte 9. april 1940 ble satt som sjef for et vaktlag som skulle kontrollere bilene på veien til Midtskogen. Om kvelden forlot han sin post og ble borte i 4 timer. Da han kom tilbake, ble han satt under oppsikt fordi en så en sammenheng mellom hans forsvinnen og medlemskap i NS. Ut på dagen den 12. forsvant han fra sin avdeling.

Kjøpmann Ragnar Lilleberg var i samme avdeling som tiltalte i april dagene. Da Østring forsvant ved Eidsvoll Verk, ble det slått alarm, og troppene måtte søke annet tilholdssted fordi offiserene regnet med at tiltalte ville søke kontakt med tyskerne eller nazistene.

Tekstilingeniør Olav Sanne som var Østrings troppssjef forklarte at det vakte atskillig oppsikt og harme da tiltalte forsvant, og det ble ansett som en regulær desertering.

Quislings sekretær, Per Jahr, forklarte seg om tiltaltes artikkel «Høyere enn hensynet til den enkeltes tarv» som gikk ut på at NS-folk skulle gjøre mostand og så mot nordmenn under en eventuell engelsk invasjon. Det var vitnets inntrykk at Østring skrev artikkelen etter henstilling fra Quisling og at innholdet var i mot tiltaltes innstilling.

Østring innrømmet overfor lagmannen at han fremdeles er «svak» for Quisling. Han kan ikke riktig forstå at Quisling var forreder og vil helst ikke uttale seg om sin innstilling i dag. Under dokumentasjonen kom det fram at Østring har hatt en ulykkelig barndom og ungdom og at hans befatning med NS må sees på bakgrunn av dette.

Aktor, statsadvokat Lous la i går ettermiddag ned påstand om 8 års tvangsarbeid og vanlig rettighetstap. I sitt foredrag betegnet aktor tiltalte som en ikke ondsinnet, men ivrig og interessert NS-mann. Flukten fra avdelingen og rapporten til Quisling om krigsoperasjonene må anses som en meget alvorlig forseelse og er i høyeste grad en handling som betinger en streng straff.

Forsvareren, høyesterettsadvokat Torstensen mente tiltalte må dømmes på bakgrunn av hans vanskelige barndom. Han kom etterhvert i et avhengighetsforhold til Quisling som heller ikke må glemmes når en skal forsøke å forstå motivene for tiltaltes handlinger. Forsvareren mente at Østring ikke kan klandres for at han forlot sin militære avdeling i april dagene 1940. Forholdene var da så uklare at en må godta tiltaltes påstand om at han ikke forsto det hersket krigstilstand mellom Norge og Tyskland.

Påstand om 8 år for Bjørn Østring.

Flukten fra avdelingen og rapporten til Quisling må anses som en meget alvorlig handling, sier aktor. — Østring fremdeles «svak» for Quisling.

Saken mot Bjørn Østring fortsatte ved lagmannsretten i Oslo i går med vitneavhøring.

Løytnant Halvdan Skurdal forklarte at tiltalte 9. april 1940 ble satt som sjef for et vaktlag som skulle kontrollere bilene på veien til Midtskogen. Om kvelden forlot han sin post og ble borte i 4 timer. Da han kom tilbake, ble han satt under oppsikt fordi en så en sammenheng mellom hans forsvinnen og medlemskap i NS. Ut på dagen den 12. forsvant han fra sin avdeling.

Kjøpmann Ragnar Lilleberg var i samme avdeling som tiltalte i april-dagene. Da Østring forsvant ved idsvoll Verdk, ble det slått alarm, og troppene måtte søke annet tilholdssted fordi offiserene regnet med at tiltalte ville søke kontakt med tyskerne eller nazistene.

Tekstilingenør Olav Sanne som var Østrings troppssjef forklarte at det vakte atskillig oppsikt og harme da tiltalte forsvant og det ble ansett som en regulær desertering.

Quislings sekretær, Per Jahr, forklarte seg om tiltaltes artikkel «Høyere enn hensynet til den enkeltes tarv» som gikk ut på at NS folk skulle gjøre motstand også mot nordmenn under en eventuell engelsk invasjon. Det var vitnets inntrykk at Østring skrev artikkelen etter henstilling fra Quisling; at innholdet var i mot tiltaltes innstilling.

Østring innrømmet overfor lagmannen at han fremdeles er «svak» for Quisling. Han kan ikke riktig forstå at Quisling var forreder og vil helst ikke uttale seg om sin innstilling i dag. Under dokumentasjonen kom det fram at Østring har hatt en ulykkelig barndom og ungdom og at hans befatning med NS må ses på bakgrunn av dette.

Aktor, statsadvokat Lous la ned 8 års tvangsarbeid og vanlig rettighetstap. I sitt foredrag betegnet aktor tiltalte som en ikke ondsinnet, men ivrig og interessert NS mann. Flukten fra avdelingen og rapporten til Quisling om krigsoperasjonene må ansees som en meget alvorlig forseelse og er i høyeste grad en handling som betinger en streng straff.

Forsvareren, høyesterettsadvokat Torstensen mente tiltalte må dømmes

på bakgrunn av hans vanskelige barndom. Han kom etterhvert i et avhengighetsforhold til Quisling som heller ikke må glemmes når en skal forsøke å forstå motivene for tiltaltes handlinger. Forsvareren mente at Østring ikke kan klandres for at han forlot sin militære avdeling i april-dagene 1940. Forholdene var da så uklare at en må godta tiltaltes påstand om at han ikke forsto at det hersket krigstilstand mellom Norge og Tyskland.

VESTPLAND OG GJØVIKS BLAD

SAMHOLD

Svar: I Landssvikanordningen av 15. desember 1944 står disse rettighetstap nevnt. Det er følgende:

Tap av almen tillit (tillitstap) medfører:

1. Tap av stemmerett i offentlige anliggender.
2. Tap av retten til å gjøre tjeneste i rikets krigsmakt.
3. Tap av offentlig tjeneste som den skyldige innehar.
4. Tap av adgangen til å oppnå offentlig tjeneste.
5. Tap av rett til å inneha stilling eller drive erverv som er betinget av offentlig autorisasjon eller godkjenning.
6. Tap av rett til å drive annen selvstendig ervervsvirksomhet av slik art som er bestemt i dommen.
7. Tap av ledende stilling eller lønt eller ulønt tillitsverv i selskaper, stiftelser eller sammenslutninger.
8. Tap av rett til å oppnå slik stilling eller verv som er nevnt under nr. 7.
9. Tap av avdrag til å eie eller erverve:
 - a) fast eiendom.
 - b) slik rettighet i fast eiendom som det etter gjeldende lov-

givning trenges konsesjon til å erverve.

- c) norsk registreringspliktig skip.
- d) aksjer eller andre andeler i norske ervervsdrivende selskaper eller sammenslutninger.

Rettighetstap etter punkt 2 er ikke til hinder for at domfelte tilpliktes å utføre arbeid for krigsmakten i samsvar med bestemmelser i lov.

Offentlig tjeneste i denne paragrafs nr. 3 og 4 omfatter også stilling eller arbeid som nevnt i prov. anordning om gjenoppretting av lovlige forhold i den offentlige tjeneste i Norge av 26. februar 1943 § 9.

Tillitstap kan idømmes for bestandig eller for et bestemt antall år, dog minst 10 år.

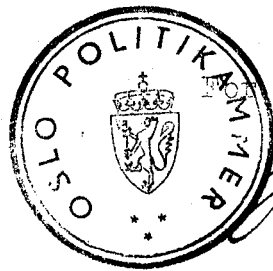
Oslo Kriminalpoliti.

Landssvikavdelingen

Avd. CD. JS/go

Fru Anne-Eline Østring, f. 15/9-1921,
gis tillatelse til å få utlevert en barneseng, ~~en~~ barne-
stol, ~~en~~ barnestellekommode med tilbehør og en lekegrind, ~~en~~
samt rasjoneringskort. Disse ting beror i Dunkensgt.
4 B, IV etg. ~~Fru~~ Østring skal ledsages av en av Kriminal-
politiets folk.

Oslo, den 3. juli 1945.

Politimesteren

Johan Solberg

pfm.

*De oppførte møbler er
hentet under kontroll av*

*Birger A. Ifossen
Krim. ass.*